

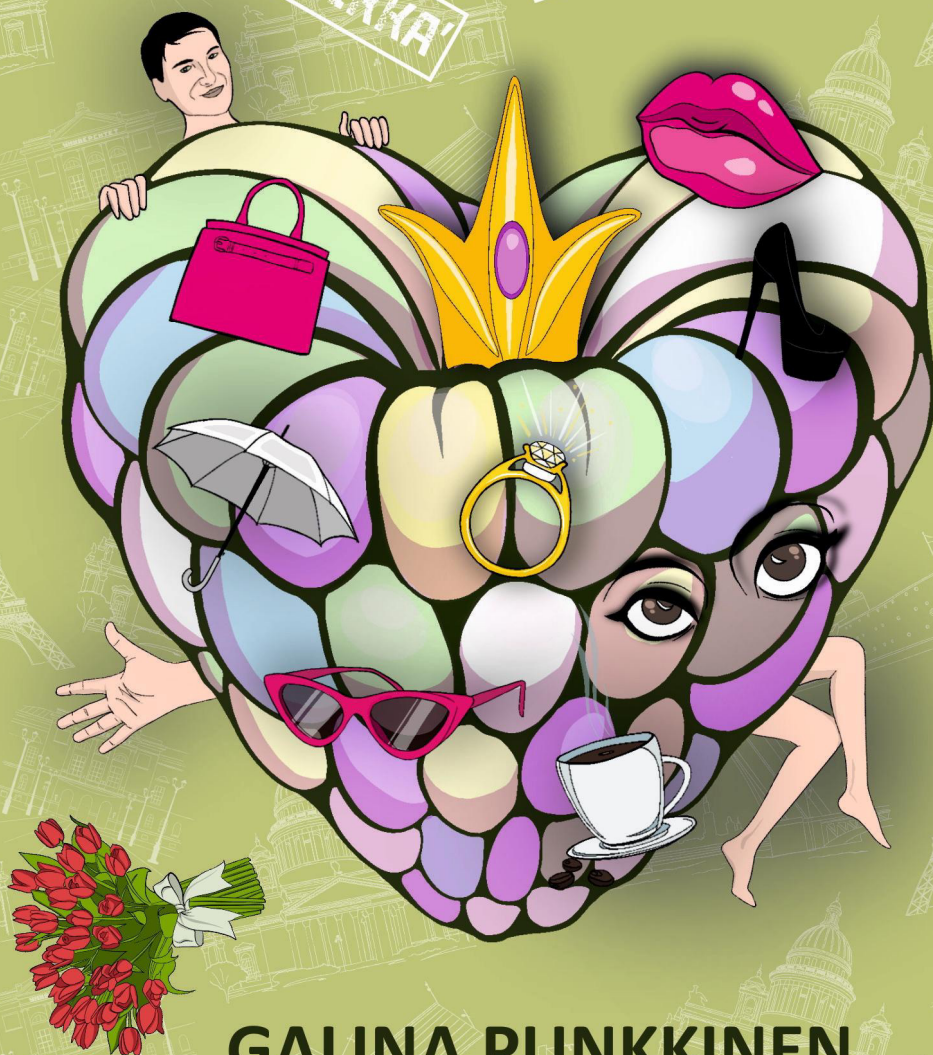
GALINA-HIMBEERE

GALINA-DULZAINA

GALINA-MALINA

GALINA-MANSIKKA

GALINA-FRAMBUESA

GALINA PUNKKINEN

Galina Punkkinen

GALINA – MALINA

ГАЛИНА – МАЛИНА

Aiemmin julkaistu:

- *TOMSK Sieluni kehto* (2019 BoD)
- *Leningradini monet kasvot* (2019 BoD)
- *Siperian sieluni Suomessa* (2019 BoD)
- *Taavetin koulu Galinan silmin* (2020 BoD)
- *Maailman puuta - Деревья вселенной - Trees of the universe* (2020 BoD)
- *Урок испанского 2020*
- *Найди мой камень 2020*

Galina Punkkinen

GALINA – MALINA

ГАЛИНА – МАЛИНА

© 2020 Galina Punkkinen

Kannen idea: Inna Tailasheva

Kannen suunnittelu: yhtiö Milon, Hazjurova Anna TOMSK

Kuvat: Marja-Liisa Nurkka, Gala Antontsenko, Galina Punkkisen albumi

Toimittaminen ja taitto: Kirsi Komulainen

Käännökset: Galina Punkkinen (suomi, venäjä)

Englanti: Julia Nikitenok

Venäjältä suomeksi: Aleksandr Korotyshev , Natalya Yuryevna Chernova

Espanja: Kirill Korkonósenko, Karejeva Anastasija

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-574-0

”KIITOS KOVASTI”

COVID -19 aikana, maaliskuun puolivälissä, kun minulta äkkiä oli riistetty venäjän opetus Luumäellä, osallistuminen Kirjoittajapiiriin, käynti Taavetti-hallissa, enkä omaishoitajana saanut apua sairaalle puolisololleni Pekka Punkkiselle, saatoin vielä hengittää ”vapaaasti” ulkona kävelyn aikana.

Jotta selviäisin tästä joka aamu ”PESE KÄDET ” -tilanteesta ja muistutuksesta, että kuulun ”kriisiryhmään” ja että säilyttäisin fyysisen ja psyykkisen terveyteni, päätin KIRJOITTAA...ja julkaista kirjat.

Mutta koska kirjojani ei voi kutsua perinteisiksi niiden monikielisyysden vuoksi, minä tarvitsin avarakatseisen, ennakkoluulottoman ja venäläisenkin kanssa kommunikoinnin osaavan toimittajan, ja sellainen löytyi kirjoittajayhdistys ”PALTTAN” piiristä. Paltta ry:n puheenjohtajasta Kirsi Komulaisesta tuli ”KORONA-AIKANA” minun kirjojen toimittaja. Näin syntyi heinäkuussa runokirjani ”Maaailman Puita”.

Ja nyt on vuorossa ”Galina –Malina”. Missä kasvavat inspiraation juuret?

Vain yksi lyhyt ”Kiitos–kortti” minun lähettämästäni kirjasta rouva Jenni Haukiolle viime vuoden kesäkuussa synnytti minussa ensin iloa ja riemua ja antoi sitten voimia kirjoittaa. 11. kesäkuuta 2019 saapui postilaatikkooni runoilija, Tasavallan Presidentin rouvan Jenni Haukion tämä taikakirje...

Tämän kirjan minä omistan neljälle sibirjatskalle (Siperian naisille). He ovat: Minun äitini Sirotina Zinaida Grigorjevna ja hänen kolme siskoaan: Tselnokova Galina Grigorjevna, Ljazgina Marija Grigorjevna ja ainoa hengissä oleva sisko, venäjän kielen ja kirjallisuuden opettaja, Lugatsjova Tamara Grigorjevna. Hän täytti 90 vuotta.

Täti Tamaraa kiitän keskusteluista kirjoistani. Ja täti Marijaa, joka tuskin saa tiedon minun kiitosta; antoi minulle taloudellisen mahdollisuuden julkaista minun kirjani.

Siis, kunnioitetut Kirsi Komulainen, rouva Jenni Haukio – ”Kiitos kovasti” ja minun rakkaat äitini ja tätini

”Kiitos kovasti” teille.

*Minä, Siperian Tomskista kotoisin, Galina – Malina;
siis Galina Punkkinen (Siroтина)*

Taavetti 7.8.2020

Palolampi, Taavetti. Kuva Galina Punkkinen

GALINA-MALINA

Kirjani motto: Minun hurjien ajatusteni kaleidoskooppi...

ГАЛИНА — МАЛИНА

Эпиграф: Калейдоскоп моих мыслей шальных...

GALINA – FRAMBUESA

Epígrafe: Caleidoscopio de mis pensamientos locos...

GALINA – MALINA

Epigraph: Kaleidoscope of My Crazy Thoughts...

GALINA – HIMBEERE

Epigraph: Kaleidoskop meiner Schnapsideen...

1/X, 1974г.
Ленинской
для Публич-
ной Библио-
тек.

Неизвестное
до сих пор
спасено.
(Тайна)

Tuntemattoman piirros Galinasta
Leninin kirjaston lukusalissa 1974

I

Suomenkielisiä novelleja

Kuva Marja-Liisa Nurkka

SALAINEN VOIMA

"Miksi minulle on annettu järki, jollen minä käytä sitä siihen, etten tuota maailmaan onnettomia ihmisiä" (Tolstoi)

Kirkonpalvelijana en olisi uskonut, että menetettyäni poikani muutaman vuoden kuluttua luopuisin ikuisiksi ajoiksi pappeudestani silloiseen arvoasemaani sopimattoman teon vuoksi.

Olisimme minä ja poikani Kolja viettäneet syntymäpäivää samana päivänä, jollei sitä edeltävänä päivänä olisi tapahtunut Neuvostoliiton tunnetuinta lento-onnettomuutta. Yhdessä silmänräpäyksessä urheilumaailma menetti Taskentin jalkapallojoukkueen nimeltään Pahtakor. Vasta kun jäin ilman Koljaa, ymmärsin, miksi vaimoni Oljan elämänkaaren piti olla niin julma ja lyhyt. Parhain terapeuttini oli äiti, joka vaikeina hetkinä otti Raamatun esille, valitsi siitä kohdan ja pyysi selittämään sen. Mutta sydäntäni jäivät painamaan hänen sanansa, että jos Kolja olisi ehtinyt mennä naimisiin, hänelle olisi jäänyt lapsenlapsia. Perestroika veti ihmisiä kirk-

koihin. Ripille, niin kuin teatteriinkin, tuli kaikkien ammattikuntien edustajia; palkkamurhaajista ministereihin ja opettajista prostituoituihin.

Sinä päivänä tuli ripille viimeiseksi nuori nainen, epävarmana, mikä ei sopinut hänen valloittavaan olemukseensa. Hänen kasvonsa toivat mieleen vahakabinetin nukan, jonka silmät ovat auki, mutteivät näe. Minusta tuntui kuin olisin nähnyt hänen kasvonsa, mutta missä? Nuori nainen aloitti kertomuksensa:

– Olen syntynyt Siperiassa, Arkashovon kylässä, Usai-
kan rannalla, mutta vietin lapsuuttani isoäidin Marjan luona. Babuskani kaikki tunsivat, koska hän oli taitava lapsenpäästäjä ja osasi vapauttaa ihmiset sairauksista. Jotkut eivät suostuneet istumaan minun vieressä koulussa ja huusivat, että isoäitini on noita. Kun olin saanut päästötodistuksen ja päättin lähteä Leningradiin pyrkimään yliopistoon, koko suku oli valmis poistamaan minut sukulaiskaartista.

Isoäiti tiesi, kuinka omapäinen olen ja teki päätöksen, joka muutti elämäni vaikeammaksi ja lopulta teki minusta syntisen. Hän vihki minut taikojensa salaisuuksiin. Perinnöksi sain kaksi vihkoa ja pienen laatikon avaimineen. Toinen oli melkein puhki kulunut vihko ja se tuoksui hapankaalilta ja suolakurkulta. Toisen vihkon kirjaimet oli

raaputettu erivärisillä kynillä ja ne tanssivat kuin piirileikki: 8 synnillistä intohimoa, rukoukset.

Kun olimme perehtyneet vihkojen sisältöön, sytytti isoäiti 12 kynttilää ikonin edessä ja antoi minulle juotavaksi lasin vettä, jonka pohjalla oli hiiliä. Muistan kun mummo sanoi: ”Zinaida, annan sulle anteeks sen, kun vihoissas sanoit kerran, että olen noita ja viekas kettu. Synnytin äitis, kun olin vasta 14. Jumala antoi mulle nämä lahjat... jotka nyt ovat myös sun. Käytä niitä harkitusti. Älä kiirehdi rankaisemaan, vaan antamaan anteeksi. Lähdet suureen maailmaan. Tulet tarvitsemaan apua ja Jumala palkitsee sinut, jos itse ojennat kätes hädässä oleville.”

Yhtäkkiä, kesken rippinsä, Zinaida keskeytti kertomuksensa.

– Isäni, muistatteko lento-onnettomuuden, jossa kuoli Pahtakor -niminen jalkapallojoukkue?

Minä hätkähdin, koska onnettomuudesta oli kulunut jo kuusi vuotta.

– Siitä lähtien kun lento-onnettomuus tapahtui, minä en tuntenut enää rauhaa. Satoja kertoja olen aikonut tulla rippille ja olen avannut kirkon oven, mutta minua pelotti niin paljon, että käännysin takaisin. Tiedän, että teidän pyhä velvollisuutenne on haudata syntimme omaan sieluunne. Ja

vasta nyt, kun olen varma, että rikokseni, jota kadun syvästi ei johda oikeuden tuomioon, voin kertoa, mitä...

Ensimmäistä kertaa hän katsoi suoraan silmiin. Hänen silmänsä olivat harmaansiniset ja niiden säikähtäneessä katseessa oli jotain oudon vetoavaa. Hänen aistikkaat huulensa ja korkea povensa vetivät minua puoleensa. Mitä oli tapahtumassa, mitä hän oikein teki minulle? Mitään sellaista tunnetta en ollut kokenut edes pyhän kirkon seinien ulkopuolella, saati sitten rippituolissa. En halunnut muuta kuin katsoa häntä iäti, halusin koskettaa häntä. Oli tehtävä jotakin. Nousin, otin Raamatun, istuuduin ja avasin Raamatun sivulta, jonka sormeni ensimmäiseksi löysivät.

– Minä olen syyllinen siihen lento-onnettomuuteen. Lentokoneessa oli kaksi tuntemaani miestä... tai... siis minun on pakko kertoa koko totuus.

Hän lasi keskittyneesti katseensa silmiini. Tunsin, kuinka tajuntani hämärtyi ja minun teki mieli puhua hänelle hänen kauneudestaan ja suudella huulia, jotka kertoivat syntiinlankeemuksesta ja jotka joka liikkeellään vetivät minua synnin kuiluun.

– Seurustelin silloin minua vanhemman aspirantin kanssa. Meidän piti tavata seuraavana päivänä lento-onnettomuuden jälkeen. Ja halusin kertoa, että odotin lasta...

Hänen sanansa vaikuttivat minuun kuin sähköisku, lämmin aalto kostutti minut päästä jalkoihin.

– Tyttäreni, laskeudu eteeni ja pane kädet polvilleni, pyysin muuttuneella äänellä.

Hän kiinnitti taas maagisen katseensa silmiini ja alkoi laskeutua ylväästi ja hartaasti kuin naarasjoutsen oman heransa edessä. Zinaida jatkoi puhumistaan ja minä aistin hänen hengityksensä intohimon tuoksun. Kuten näivettynyt kasvi runsaan sateen aikana täyttyy kauan kaivatulla kosteudella, niin myös minun yksinäisyyden tyhjentämä ruumiini ja sielu täytyivät virkistytävistä voimista ja muuttuivat pelkäksi kaiken voittavaksi haluksi.

– Kerro, kerro, sanoin peläten, että jos hän vaikenee, niin menetän itsehillintäni viimeisetkin rippeet.

– Viikkoa ennen tuota hirvittävää päivää olin tulossa kotiin Moskovasta. Toinen paikka kuului Pahtakorin pelaajalle, niin kuin hän itsensä esitteli. Tarkkailin urheilijaa, mutta en saanut katsekontaktia, silmät olivat kuin elohopeiset palloset. Hän kaatoi konjakkia. Halusin kieltäytyä, mutta hän sanoi: ”Jos sinä et ota lasillista minun kanssa, niin joukkueeni häviää tärkeän ottelun, minne lennämme kesäkuun alussa.” Vastasin, että minulla on sulhanen ja yritin käyttää raskauttani suojaavana muurina välillämme suljetussa vaunu-

osastossa. Siitä yöstä minä muistan vain vähän, mutta muistan, että hän teki sen... Mikään ei ollut hänelle pyhää.

Minä, kirkonpalvelija, keskeytin kertomuksen ja sainoin äänellä, joka kuului toiselle, täysin erilaiselle minussa asuvalle miehelle.

– Tyttäreni, te siis annoitte sen tapahtua? Tajusin heti kysymykseni aiheettomuuden. Yhtäkkiä nuori nainen nousi seisomaan ja alkoi mennä pois päin.

– Tyttäreni, mihin te menette? Minä melkein huusin, koska olin menettänyt itsehillintäni ajatuksesta, että hänen luottamuksensa ohut lanka oli saanut särön.

– Isäni, haluan istua. Ja minun on helpompi kertoa, jos näen teidän silmänne.

Zinaidan kertomus edistyi, mutta jotakin uutta oli tavassa, jolla hän katsoi minuun. Katsottuaan ensin silmiini, hän siirsi katseensa sivummalle ja laski päätään. Oliko kyseessä vain sattuma, vai oliko olemassa yksistään hänen tuntemansa yhteys sanottujen sanojen ja silmien liikkeiden välillä.

– Kun juna pysähtyi Moskovan asemalla Leningradissa, urheilija sanoi: ”Muistathan, lounasta syödään Baku-ravintolassa.” Ajattelin, että minun olisi parempi mennä kotiin bussilla, mutta hän otti minulle taksin ja itse lähti hoitamaan

omia asioita. Kymmenen minuutin kuluttua taksi oli asuntoni edessä ja minä etsin lompakkoani, mutta en löytänyt. ”Aika on RAHAA ja AIKA ei odota...”, huusi kuljettaja kireällä äänellä ja hänen sanansa jäivät soimaan korviini. Silloin minä selitin: ”Anteeksi, mutta minä en löydä lompakkoani. Jos teillä ei ole hirveä kiire, niin sanokaa aika ja paikka, niin tuon teille rahat.” Ihmettelin, että hän vastasi näin: ”Olet siperialainen tyttö ja me taksimiehet tiedämme, että pietarilaisiin, siperialaisiin ja suomalaisiin voi luottaa... Sovitaan sitten niin, että sinä kirjoitat minulle nyt puhelinnumeron ja minä soitan sinulle.”

Taksi lähti ja minä jäin kadulle tietämättä, mitä ajatella tai tehdä. Päässäni oli yksi ajatus: Miksi en lähettänyt äidille rahoja Moskovasta? Jos lompakko sattumalta olikin joutunut matkalaukkuun? Tämän pelastavan ajatuksen voimalla nousin satavuotiaalla hissillä viidenteen kerrokseen, missä asuin. Meidän monen perheen huoneistossa asui kuusi perhettä. Sinä aamuna oli onneksi kotona paras naapurini, hyväsydäminen Vera, joka ompeli urheiluasuja vaatetehtaassa. Hänen miehensä Slava, tehtaansa paras viilaaja, ja hänen ammattiopistossa opiskeleva poikansa olivat jo lähteneet. Vera nautti aamun yksinäisestä rauhasta. ”Keitänkö teetä”, hän kysyi, kun avasi minulle oven. ”Ei vielä, ensin auta

Galina Punkkisen kuudenteen Suomessa julkaistuun teokseen **GALINA-MALINA** on koottu Punkkisen kirjoittamia suomenkielisiä tarinoita vuosien varrelta sekä kaksi aivan uutta Espanjaan sijoittuvaa novellia venäjäksi, joista ensimmäinen on käännetty espanjaksi ja englanniksi ja toinen, korona-kevään 2020 espanjalaisten tunteja heijasteleva novelli, espanjaksi ja myös suomeksi.

Galina Punkkinen on julkaissut aiemmin trilogian Silta Siperiasta Suomeen, johon kuuluvat teokset Toms – Sieluni kehto, Leningradini monet kasvot ja Siperian sielu Suomessa (BoD 2019). Tänä vuonna Galina on julkaissut neljä uutta teosta: Taavetin koulu Galinan silmin ja muita tarinoita ja runokirja Maailman Puita - Деревья Вселенной (BoD 2020) sekä Pietarissa venäjäksi julkaistut Урок испанского (Espanjan oppintunti) ja Найди мой камень (Löydä minun kivi).

Galina Punkkinen on kasvanut ja opiskellut Länsi-Siperian yliopistokaupungissa Tomskissa, väitellyt 1970-luvulla kasvatustieteiden lisensiaatiksi Leningradin yliopistossa ja työskennellyt sen jälkeen Leningradissa opettajana korkeakouluissa ja saksan kielen tulkkina. Nykyään hän toimii Etelä-Karjalan kansalaisopiston venäjän kielen opettajana. Galina muutti Leningradista Suomeen vuonna 1987 ja asuu nyt Taavetissa, Luumäen kauniissa kuntakeskuksessa.

9 789528 025740